

denne som ved alle Leiligheder, at vi have et Ministerium, som ikke forstaar det, men som tværtimod altid holder sig til den ene af de yderste Sider i Udvalgene og derved gjør det umuligt, at der kan komme Noget istand. Dette Forslag her maa jeg da tillade mig at behøve noget nærmere, for at ærede Medlemmer maa kunne se, at det, som jeg siger, ikke er en Opfyldelse af Grundlovens § 32, men netop stiftet til at forrykke en rigtig Forstaaelse deraf. § 32 siger jo: „Antallet af Folkethingets Medlemmer skal være omtrent efter Forholdet af et Medlem til 16,000 Indbyggere“. Det er altsaa aldeles klart, at Hovedbestemmelsen her gjælder Antallet af Folkethingets Medlemmer, og at det skal være efter Forholdet som 1 til 16,000; men det foresliggende Forslag gaar ikke efter Forholdet 1 til 16,000, men efter 1 til 18,000. Med Henhyn til den ligelige Fordeling af Valgkredsene, som den ærede Minister ved dette Forslag har villet ramme, siger Grundloven kun: „Valgene foregaa i Valgkredse; deres Fordeling og Valgmaaden bestemmes ved Valgloven“. Hvorledes Fordelingen skal være, staar der efter Grundlovens Bogstav Intet om. Jeg indrømmer, at naar vi se hen til Oprindelsen til disse Ord og den hele Maade, hvorpaa Gjennemsørelsen er ffet, ligger deri ogsaa den Tanke udtrykt, at Gjennemsniitsstørrelsen af Valgkredsene skal være omtrent efter Forholdet af 1 til 16,000, men der staar ikke noget bestemt Bud derfor. Bogstaven tillader en hel Del Frihed i saa Henseende. Det, som Grundloven har lagt mindre Vægt paa, er altsaa i Grunden det Ænfeste, som dette Forslag har taget noget Henhyn til, og dog er det langtfra, at det gjør selv dette fuldt ud, medens det slet ikke opfylder Hovedsagen i § 32, nemlig Antallet af Folkethingets Medlemmer. Jeg maa dog ogsaa tilføie, at naar Grundloven byder, at Fordelingen af Valgkredsene bestemmes ved Valgloven, forstaar jeg ikke, hvorledes det er muligt dermed at forene den Bestemmelse i Forslagets § 4: at en Omfordeling af de ved nærværende Lov for Kjøbenhavns Vedkommende foreskrevne Valgkredse ... kan fastsættes ved kongelig Anordning. Jeg kan ikke se, at det er muligt, at disse to Ting kan forenes, og Sagen er ingenlunde uden Betydning. Vi have jo mange Exempler paa, at man ved en Valggeografi kan give en Fordeling af Repræsentationen, som kan bringe et aldeles usandt Billede af den virkelige Tilstand. Vi behøve ikke at gaa længere end til Slesvig for ikke at tale om Baiern for at se, hvorledes man kan omlægge Valgkredsene efter politiske Bevæggrunde. Det er derfor vist med fuldkommen

Ret, at Grundloven har fastsat, at det skal ske ved Lov og ikke ved kongelig Anordning. I Udvalget i 1880—81 var der ogsaa fuldstændig Enighed om, at dette skulde gaa ud; men i det sidste Udvalg, 1881—82, gik uregelmæssigt den høire Side, som man kalder det, desuagtet ind paa at beholde dette Forslag om den kongelige Anordning. Antallet af Folkethingsmedlemmer skulde som sagt efter Grundloven ikke være som 1 til 18,000, men som 1 til 16,000, det vil sige, at der skulde nu være mindst 124 Kredse, istedetfor at Regeringen kun har 110, og vilde man gaa den Wei, som Folkethingets Udvalg, baade Høire og Venstre, var enigt om i 1874, at man ikke alene vilde lade det blive ved, hvad der i Diebliffet maatte kræves efter Folketallet, men ogsaa vilde have Noget at løbe paa, for ikke saa snart igjen at komme til den besværlige Omlægning af samtlige Landets Kredse, maatte man gaa betydelig videre end til 124 Medlemmer. I 1874 satte Udvalget enstemmig Tallet til 125; nu vilde man efter dette Forhold allerede komme til et Antal af 138 eller 139. Dette er altsaa et Bevis paa, i hvilken Grad dette Forslag ikke fyldestgjør Grundlovens Fordring om Medlemsantallet her i Folkethinget. Det kan heller ikke være den ærede Minister ube kjendt, at et Forslag som dette har han ikke den mindste Udfigt til at sætte igjennem her i Thinget. Efter de Forhandlinger, som ere gaaede for sig i Udvalgene, maatte han kunne sige sig selv, at det ikke alene var i 1874, at Folkethinget var enigt om, at der burde lægges et andet Grundlag, nemlig en Forøgelse af Thingets Medlemsantal efter Grundlovens Krav og en deraf følgende almindelig Omfordeling af samtlige Landets Kredse, men at i begge Udvalgene 1880 og 1881 har et langt overveiende Flertal været enigt om, at man burde gaa denne Wei. Den ene Side, den ærede Ministers nærmeste Venner, vilde vel principielt slutte sig til hans Forslag, men subsidicert erkjendte de, at det var Grundlovens Fordring, at der skulde være en almindelig Omlægning, og i saa Henseende nærmede de sig til os, om end de ikke gik saa vidt som vi, hvad vi efter den Enighed, der havde været tilstede i 1874, baade maatte beklage og undre os over, da vi maatte antage, at de vare tilbøielige til at gaa langt videre, end de gjorde. Det, den ærede Minister altsaa har villet afhjælpe, er, som han gjentagne Gange har fremhævet, enkelte Ubilligheder, som havde været mest skrigende, og som man altsaa maatte se inden de nye Valg at faae raadet Bod paa, og han har ganske vist ogsaa rammet en Del Ubilligheder i nogle af Landets Kredse, nemlig i